

Agatha
Christie

ZƏHƏRLƏNMİŞ
ŞİMNƏRLƏN
MƏLƏM

Tərcüməçi:
Səlim Səlimli

qanun nəşriyyatı

*Agatha
Christie*

**THE MOVING
FINGER**

Cerri Berton ağır qəza keçirib. Həkimisi ona sakit, qalmaqaldan və problemlərdən uzaq bir yerdə yaşamağı tövsiyə edir. Cerri həm fiziki gücünü bərpa etməli, həm də psixoloji cəhətdən toparlanmalıdır. Buna görə bacısı ilə birlikdə kiçik əyalət şəhərinə üz tutur. Lakin çox keçmədən imzasız məktublar almağa başlayır. Əvvəlcə intihar, sonra qətl hadisəsi baş verir. Hadisələr arasında vurnuxan Cerri cinayətkarı tapmağa çalışır. Eyni zamanda, bu qarışıq vaxtda gənc və heç kəsin diqqətini çəkməyən bir qıza aşiq olur...

Qarışıq cinayəti açmaq qeyri-mümkün görünsə də, hər şey yaxşılığa doğru dəyişə bilər...

...Və əyalət şəhərinə insan sərrafı Miss Marpl təşrif buyurur...

Dostlarım Sidney və Meri Smitə

I FƏSİL

Nəhayət, həkimlər məni çox böyük məmnuniyyətlə o dünyadan qaytararaq gipsdən çıxaranda və xidmətçilər də tələb olunan bütün ehtiyat tədbirlərilə əl-ayağımı tərpətməyə məcbur edəndə, (mənim isə şəxsimə qarşı körpə uşaq kimi davranmalarından ürəyim bulanırdı) Markus Kent mənim kənddə yaşamaq üçün yola düşməli olduğumu bəyan etdi.

– Yaxşı hava, sakitlik, dinclik – sizə lazım olan budur. Bacınız sizin qayğınıza qalar. Mümkün olduğu qədər yeyin, yatın, sakit həyat sürün.

Mən ondan yenidən uça bilib-bilməyəcəyimi soruşmadım. Bəzi suallar var ki, onları məhz alacağın cavabdan qorxduğun üçün vermirsən. Bax elə bu səbəbdən, mən son 5 ay ərzində bir dəfə belə olsun, soruşmadım ki, həyatımın qalan hissəsini arxası üstündə uzanaraq keçirməli olacağam, ya yox. Mən bacımın yalandan mənə ürək-dirək verəcəyindən qorxurdum: “Sizin belə sual verəcəyinizi ağılıma da gətirmirdim. Biz öz pasiyentlərimizə belə danışmağı qadağan edirik”.

Beləliklə, mən soruşurdum və hər şey yaxşı idi. Köməksiz əlilə çevrilmədim. Ayaqlarımı tərpedə bilirdim, onların üzərində dayanırdım, bir neçə addım atırdım. Və əgər uşaq kimi diz üstə yeriməyi öyrəndiyimi, pəncələrimin isə daş kimi olduğunu hiss edirdimsə, bunu yorğunluğa və öyrəncəli olmadığımıza yozurdum. Bütün bunlar tədricən keçməli idi.

Əsl həkim olan Markus Kent mənim səsləndirmədiyim sualıma cavab verdi. – Siz tam sağalacaqsınız, – o dedi. – Həllədicə dəyişikliyin baş verdiyi sonuncu cümə axşamına qədər bizdə belə əminlik yox idi. Amma indi bunu tam məsuliyyətimlə söyləyə bilərəm. Lakin bu, uzunmüddətli səy tələb edir. Uzun və mən deyərdim ki, ağır səy. Söhbət əsəb sisteminin və ya əzələlərin müalicəsindən gedəndə beyin bədənə kömək etməlidir. İstənilən tələskənlik, istənilən həyəcan sizi geriyə ata və xəstəxanaya qayıtara bilər. Siz yüngül, asta və rəvan tempdə yaşamalısınız. Güclənməyə təkcə bədəniniz ehtiyac duymur. Sizi uzun müddət ərzində narkozda saxlamaq məcburiyyəti səbəbindən əsəb sisteminiz də zəifləyib. Bax buna görə də deyirəm, kəndə gedin, orada kirayə ev götürün, yerli siyasət, yerli qalmaqallar, kənd qeybətləri ilə məşğul olun. Qonşularınıza münasibətdə təkidli və ciddi maraq göstərin. Ən əsası isə, dünyanın elə bir yerinə gedin ki, ətrafda dostlarınızdan heç kim olmasın.

Başımı tərpedim.

– Mən bu barədə artıq düşünmüşəm, – cavab verdim.

Əslində, dünyada sənə səmimiyyətlə acıyan və bu zaman öz işləri ilə məşğul olan yaxın dostların əhatəsindən pis heç nə yoxdur. “Amma, Cerri, sən əla görünürsən, elə deyilmi? Lap əla görünürsən. Dostum, mən sənə deməliyəm ki...” Yox, bu mənim üçün deyil. İtlər müdrikdirlər. Onlar ən uzaq küncə çəkilir və yaralarını yalayır, tam sağalmayana qədər heç bir yerə çıxmırlar.

Belə alındı ki, mən Coanna ilə birlikdə bütün İngiltərədə yerləşən daşınmaz əmlak agentlərinin coşqun təriflərini araşdırandan sonra əsas mümkün məntəqələrdən biri kimi Limstokdakı Littl Fezi seçdik. Əsas da ona görə ki, biz heç bir zaman Limstokda olmamışdıq və onun yaxınlığında heç kimi tanımırıq.

Amma Coanna Littl Fezi görən kimi qərara aldı ki, bu bizə lazım olan həmin evdir. Ev Limstokdan yarım mil aralı, torf sahələrinə aparan yolda yerləşirdi. Bu, Viktorian dövrü üslubundakı maili şüşəbəndi açıq yaşıl rəngə boyanmış birmərtəbəli alçaq ağ ev idi. Şüşəbənddən enişdəki süpürgə kolu sahəsinə gözəl mənzərə açılırdı. Sol tərəfdə isə Limstokdakı kilsənin zəng qülləsi görünürdü. Ev qarayıb qalmış iki bacı miss Bartonlara məxsus idi. İndi onlardan ancaq kiçik bacı miss Emili həyatda idi.

Miss Emili öz evinə heyrətamiz şəkildə uyğun gələn son dərəcə cazibədar yaşlı qadın idi. O, yüngülvari üzrxahlıqla Coannaya izah etdi ki, əvvəllər heç bir zaman evini kirayə verməyib və hətta bu barədə düşünməyib:

– Amma bilirsinizmi, əzizim, indi hər şey dəyişib, vergilər artıb. Sonra mənim aksiyalarım... Əvvəllər onlar

mənə elə etibarlı gəlirdilər ki! Hətta bank özü də onlara zəmanət verirdi. İndi aksiyalar, xüsusən də xarici aksiyalar su qiymətinədir. Bütün bunlar o qədər mürəkkəbdir ki... Əlbəttə, istənilən adam üçün evini başqa insanlara kirayə vermək fikri o qədər də xoş deyil, amma nəşə etmək lazımdır. Əzizim, yəqin ki, mənə başa düşürsünüz, siz mənə o qədər mehriban təsir bağışlayırsınız. Sizi görəndən sonra burada məhz sizin yaşamağınız fikrindən xoşbəxt olacağam. Ev gənc qız üçün son dərəcə uyğundur. Etiraf etməliyəm ki, sadəcə burada kişilərin yaşayacağı fikrindən çəkinirdim.

Coanna mənim haqqımda informasiya verərək, bu bəndi dəqiqləşdirməli oldu. Miss Emili özünü əldə almağı bacarırdı.

– Aman Allahım. Mən başa düşürəm. Necə fəlakətdir! Havada faciə? Bu gənclər çox cəsurdurlar. Deməli, sizin qardaşınız ömür boyu əlil olaraq qalacaq?

Bu fikir sanki mehriban qoca qadını sakitləşdirdi. Çox güman ki, Emili Barton mənim ipə-sapa yatmayan kişi enerjimdən qorxurdu. İndi isə bu enerjimi sərf edə bilməyəcəyimdən rahatlaşdı. O, ürkək şəkildə siqaret çəkib-çəkmədiyimi soruşdu.

– Parovoz kimi çəkir, – Coanna dedi. Yeri gəlmişkən, elə mənim kimi, – deyə dəqiqləşdirdi.

– Bəli, bəli, bu, mənim tərəfimdən axmaqlıqdır. Bilirsiniz, qorxuram ki, mən həyatla ayaqlaşa bilmirəm. Bacılarım məndən çox böyük idilər, mənim əziz anam isə doxsan yaşına qədər yaşadı və təsəvvür edin ki, tamamilə fərqli idi.